

Súd: Najvyšší správny súd Slovenskej republiky
Spisová značka: 1Stk/2/2022
Identifikačné číslo spisu: 7020200531
Dátum vydania rozhodnutia: 31. januára 2024
Meno a priezvisko: JUDr. Jana Hatalová
Funkcia: predsedníčka senátu
ECLI: ECLI:SK:NSSSR:2024:7020200531.1

ROZSUDOK

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Hatalovej, PhD., LL.M. a členov senátu JUDr. Kataríny Cangárovej, PhD., LL.M. (sudca spravodajca) a JUDr. Mariána Fečíka v právnej veci žalobcu (sťažovateľa): F. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom Y. XXX/X, XXX XX M., právne zastúpený: KAIFER advokátska kancelária s.r.o., so sídlom Fibichova 11, 040 01 Košice, s adresou pre doručovanie Timonova 15, 040 01 Košice, IČO: 36 861 561, proti žalovanému: Krajské riaditeľstvo Policajného zboru v Košiciach, Krajský dopravný inšpektorát, so sídlom Kuzmányho 8, 041 02 Košice, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. KRPZ-KE-KDI2-36/2020-P zo dňa 12. mája 2020, o kasačnej sťažnosti žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 4Sa/14/2020 zo dňa 31. augusta 2021, takto

r o z h o d o l :

- I. Kasačná sťažnosť sa zamieta.
- II. Účastníkom sa právo na náhradu trov konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

I. Priebeh administratívneho konania

1. Okresný dopravný inšpektorát Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Košiciach rozhodnutím č. ORPZ-KE-ODI1-1212/2019-P zo dňa 03.12.2019 (ďalej aj „prvostupňové rozhodnutie“) rozhodol, že obvinený z priestupku - žalobca dňa 10.06.2019 o 10:47 hod. zastavil a stál v meste Bratislava na Ivanskej ceste pri OD IKEA s osobným motorovým vozidlom značky X., evidenčné číslo M.XXXM. na vyhradenom parkovisku pre vozidlo prepravujúce osobu so zdravotným postihnutím a vozidlo riadne neoznačil parkovacím preukazom osoby ZŤP, čím obvinený žalobca svojim konaním porušil ustanovenie § 3 ods. 2 písm. b/, § 25 ods. 1 písm. n/ s poukazom na § 137 ods. 2 písm. q/ zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej aj „zákon o cestnej premávke“) a bol uznaný vinným zo spáchania priestupku podľa § 22 ods. 1 písm. k/ zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej aj

„zákon o priestupkoch“). Za spáchanie uvedeného priestupku bola žalobcovi uložená pokuta vo výške 70 eur a bol tiež zaviazaný na úhradu trov konania o priestupkoch vo výške 16 eur.

2. Proti prvostupňovému rozhodnutiu podal žalobca odvolanie, ktorému prvostupňový správny orgán po doplnení spisového materiálu o stanovisko Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky zaslané emailom dňa 21.01.2020 (ďalej aj „stanovisko GP SR“) nevyhovel, a preto ho postúpil žalovanému. Žalovaný odvolanie žalobcu zamietol a prvostupňové rozhodnutie potvrdil rozhodnutím č. KRPZ-KE-KDI2-36/2020-P zo dňa 12.05.2020 (ďalej aj „napadnuté rozhodnutie“ alebo „preskúmané rozhodnutie“).

3. Žalovaný k odvolacej námietke žalobcu týkajúcej sa nezákonnosti podkladov potrebných pre vydanie rozhodnutia (videozáznam a fotodokumentácia), ktoré obstarala Mestská polícia Expozitúra Bratislava II z dôvodu absencie jej oprávnenia na takýto úkon, poukázal na stanovisko GP SR, z ktorého je zrejmé, že uvedené podklady potrebné na rozhodnutie podporne dokumentujú a verifikujú reálny stav veci, ktorý viedol k posúdeniu konania žalobcu ako priestupku. Z tohto dôvodu ich nemožno hodnotiť ako nezákonné.

4. Námietku žalobcu ohľadom skutočnosti, že parkovisko pri OD IKEA nie je vo vlastníctve Mesta Bratislava, ale je parkoviskom vo vlastníctve inej právnickej osoby, a preto toto parkovacie miesto nemožno posudzovať ako parkovisko podľa § 4b ods. 1 zákona č. 135/1961 Zb. o pozemných komunikáciách (cestný zákon), a teda ani aplikovať na tento prípad príslušné právne predpisy upravujúce priestupky na úseku bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky, žalovaný tiež vyhodnotil ako nedôvodnú. Uviedol, že pravidlá cestnej premávky platia tak na verejných, ako aj na neverejných pozemných komunikáciách, ktoré sú určené pre cestnú premávku. Ak sa jedná o cestnú premávku na verejných účelových komunikáciách určených pre cestnú premávku, t. j. pre všeobecné užívanie účastníkmi cestnej premávky, tak verejná účelová komunikácia spadá pod pôsobnosť ustanovení zákona o cestnej premávke.

5. K námietke žalobcu o nepreukázaní skutočnosti, že žalobca bol v dotknutom čase vodičom, ktorý s motorovým vozidlom zastavil a stál na vyhradenom mieste, žalovaný uviedol, že spáchanie skutku bolo žalobcovi preukázané nielen svedeckými výpoveďami príslušníkov Mestskej polície Expozitúra Bratislava II, ale aj fotodokumentáciou, náčrtkom a videozáznamom obsiahnutých v spisovom materiáli.

II. Konanie pred správnym súdom

6. Proti preskúmanému rozhodnutiu v spojitosti s prvostupňovým rozhodnutím podal žalobca správnu žalobu vo veciach správneho trestania na Krajský súd v Košiciach. Namietal najmä nesprávne a nedostatočné zistenie skutkového stavu veci, na ktorý žalovaný následne nesprávne aplikoval príslušné právne predpisy ako aj porušenie jeho práva vyjadriť sa k podkladom pre rozhodnutie (§ 33 ods. 2 a § 27 ods. 1 Správneho poriadku) a ustanovení Správneho poriadku upravujúcich možnosť predĺženia lehoty na rozhodnutie (§ 49 ods. 2 Správneho poriadku), v dôsledku čoho považoval odvolacie konanie a preskúmané rozhodnutie v ňom vydané za nezákonné.

7. Dňa 31.08.2021 vyhlásil krajský súd rozsudok sp. zn. 4Sa/14/2020 (ďalej aj „napadnutý rozsudok“), ktorým podľa § 190 Správneho súdneho poriadku (ďalej aj „SSP“) zamietol správnu žalobu, pretože žalobné námietky žalobcu považoval za nedôvodné. Účastníkom nepriznal právo náhradu trov konania.

8. Podľa názoru krajského súdu postupovali správne orgány v súlade s platnou právnou úpravou, dostatočne zistili skutkový stav veci a na jeho základe vyvodili aj správny právny záver. Žalovaný sa podľa názoru krajského súdu detailne vysporiadal so všetkými námietkami vznesenými žalobcom v podanom odvolaní. Krajský súd dospel k záveru, že dôkazy boli správnymi orgánmi vyhodnotené správne, pretože z nich jednoznačne vyplýva, že žalobca spáchal predmetný priestupok, tak ako ho definovali správne orgány v napadnutých rozhodnutiach, a to spôsobom v nich špecifikovaným.

9. Ako nedôvodné vyhodnotil krajský súd aj vznesené procesné námietky žalobcu. Krajský súd uviedol, že žalovanému bolo odvolanie žalobcu doručené dňa 23.03.2020. Žalovaný výzvou zo dňa 31.03.2020 oboznámil žalobcu podľa § 33 zákona č. 71/1967 Zb. zákona o správnom konaní (ďalej aj „Správny poriadok“) s doplnením spisového materiálu o stanovisko GP SR zaslané dňa 21.01.2020, ktorého kópia bola prílohou výzvy, a žalobcovi stanovil na vyjadrenie sa lehotu troch dní odo dňa doručenia výzvy. Zásielka s predmetnou výzvou bola žalobcovi doručená až dňa 27.04.2020 (vychádzajúc z doručky na č.l. 14 administratívneho spisu bola zásielka od 06.04.2020 uložená na pošte). Vzhľadom na to, že do 21.04.2020 žalobca neprevzal doporučenú zásielku do vlastných rúk a 30-dňová lehota na vydanie rozhodnutia o odvolaní žalobcu by uplynula dňa 23.04.2020, a žalovaný by tak nestihol preskúmať prvostupňové rozhodnutie v zákonom stanovenej lehote, požiadal žalovaný svojho nadriadeného (riaditeľa žalovaného) o predĺženie lehoty na rozhodnutie o odvolaní do 60 dní. Uviedol, že spisový materiál bude ukončený do 23.05.2020. Riaditeľ žalovaného následne žiadosť žalovaného vybavil kladne, a lehotu na rozhodnutie o odvolaní predĺžil.

10. O predĺžení lehoty na rozhodnutie o odvolaní bol žalobca upovedomený písomným podaním žalovaného zo dňa 21.04.2020, ktoré bolo žalobcovi doručené dňa 30.04.2020. V upovedomení žalovaný poukázal na ustanovenie § 49 ods. 2 Správneho poriadku a uviedol, že dôvodom na predĺženie lehoty na rozhodnutie o odvolaní je nevyhnutnosť poskytnúť žalobcovi možnosť oboznámiť sa s doplneným spisovým materiálom. Žalovaný následne dňa 12.05.2020, vydal napadnuté rozhodnutie, ktorým potvrdil prvostupňové rozhodnutie a zamietol odvolanie žalobcu. Napadnuté rozhodnutie žalovaného sa žalobcovi doručiť nepodarilo, a preto bolo dňa 08.06.2020 vrátené žalovanému. K stanovisku GP SR sa žalobca vyjadril až písomným podaním zo dňa 14.05.2020, doručeným žalovanému dňa 20.05.2020. Žalovaný dňa 25.05.2020 žalobcovi oznámil, že nakoľko sa k výzve na vyjadrenie týkajúcej sa stanoviska GP SR do 30.04.2020 nevyjadril, žalovaný dňa 12.05.2020 rozhodol o odvolaní žalobcu napadnutým rozhodnutím.

11. Správny súd následne uviedol, že žalobca mal možnosť vyjadriť sa k stanovisku GP SR v lehote troch dní odo dňa doručenia výzvy na vyjadrenie, teda do 30.04.2020. Poukazujúc na § 33 ods. 2 Správneho poriadku krajský súd akcentoval, že uvedené ustanovenie Správneho poriadku neurčuje lehotu na vyjadrenie sa k podkladom na rozhodnutie. Taktiež zaujal názor, že lehotu troch dní na oboznámenie sa s tri a pol stranovým stanoviskom považuje za primeranú, a preto nesúhlasil s názorom žalobcu, že táto lehota je príliš krátka a to spôsobuje nezákonnosť napadnutého rozhodnutia.

12. K námietke žalobcu o neuvedení predĺženej lehoty na rozhodnutie o odvolaní v upovedomení zo dňa 21.04.2020 poukázal krajský súd na ustanovenie § 49 ods. 2 posledná veta Správneho poriadku, podľa ktorého ak správny orgán nemôže rozhodnúť v lehotách tam uvedených, požiada nadriadený orgán o predĺženie lehoty na rozhodnutie a účastníka konania upovedomí o predĺžení lehoty na rozhodnutie, pričom v upovedomení uvedie dôvody tohto predĺženia. Z uvedeného zákonného ustanovenia nevyplýva, že správny orgán je povinný v upovedomení uviesť dátum, do kedy je predĺžená lehota na rozhodnutie vo veci.

13. K námietke žalobcu týkajúcej sa nezákonnosti dôkazov získaných policajtmí Mestskej polície hlavného mesta SR Bratislavy, Expozitúra Bratislava II - fotodokumentácie a videozáznamu, a to aj s poukazom na stanovisko GP SR, sa krajský súd stotožnil s názorom žalovaného. Poukázal na odôvodnenie rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn. 8Asan/26/2019 zo dňa 30.04.2020 v odsekoch 28 až 30, z ktorých je zrejme, že pokiaľ zákon o obecnej polícii oprávňuje obecnú políciu priestupok objasňovať, tento proces nepochybne vyžaduje aj jeho dokumentáciu. A teda vyhotovovanie fotodokumentácie obecnou políciou je bežnou a všeobecne spoločensky akceptovanou činnosťou v rámci objasňovania priestupkov proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky v rozsahu § 3 ods. 1 písm. f/ zákona o obecnej polícii.

14. Krajský súd sa nestotožnil ani s poslednou žalobnou námietkou týkajúcou sa toho, že parkovisko, kde sa predmetný priestupok stal, je vo vlastníctve inej právnickej osoby (nie obce), a preto ho nemožno posudzovať ako parkovisko podľa § 4b ods. 1 cestného zákona, aplikovať na tento prípad

príslušné právne predpisy upravujúce priestupky na úseku bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky a ani ukladať akékoľvek sankcie. Krajský súd v tejto súvislosti poukázal na vyčerpávajúcu argumentáciu žalovaného v napadnutom rozhodnutí (na str. 10 a 11), z ktorej citoval: „... v zmysle ustanovenia § 2 ods. 1 zákona NR SR číslo 8/2009 Z. z. o cestnej premávke a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, cestnou premávkou sa na účely tohto zákona rozumie užívanie diaľnic, ciest, miestnych komunikácií a účelových komunikácií vodičmi vozidiel a chodcami. Uvedené ustanovenie sa podľa odkazu, cit.: ‘)’ odvoláva v poznámke pod čiarou na znenie zákona č. 135/1961 Zb. o pozemných komunikáciách (cestný zákon) v znení neskorších predpisov. Podľa ustanovenia § 1 ods. 2 vyššie citovaného zákona sa pozemné komunikácie rozdeľujú podľa dopravného významu, určenia a technického vybavenia na diaľnice, cesty, miestne komunikácie a účelové komunikácie. Vyššie citovaný zákon v ustanovení § 22 ustanovuje, že účelové komunikácie slúžia spojeniu jednotlivých výrobných závodov alebo jednotlivých objektov a nehnuteľnosti s ostatnými pozemnými komunikáciami alebo komunikačným účelom v uzavretých priestoroch alebo objektoch. V zmysle ustanovenia § 22 vyhlášky Federálneho ministerstva dopravy č. 35/1984 Zb., ktorou sa vykonáva zákon č. 135/1961 Zb. o pozemných komunikáciách v znení neskorších predpisov sa dopĺňa a spresňuje ustanovenie § 22 vyššie citovaného zákona a to tak, že účelovými komunikáciami sú najmä poľné a lesné cesty, príchodové cesty k zárodom, staveniskám, lomom, baniam, pieskovniam a k iným objektom a cesty v uzavretých priestoroch a objektoch. Účelové komunikácie v uzavretých priestoroch a objektoch sú neverejné. V tejto súvislosti odvolací správny orgán uvádza, že pravidlá cestnej premávky, práva a povinnosti osôb v zmysle zákona NR SR č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, platia na pozemných komunikáciách, len ak sú určené pre cestnú premávku t.j. sú určené pre všeobecné užívanie účastníkmi cestnej premávky. Tieto pravidlá cestnej premávky platia tak na verejných, ako aj na neverejných pozemných komunikáciách, ktoré sú určené pre cestnú premávku t.j. i na pozemných komunikáciách na súkromných pozemkoch, či v uzavretých objektoch, alebo areáloch a pod., nakoľko zákon NR SR č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov nerozlišuje, či sa jedná o súkromný alebo obecný pozemok pozemnej komunikácie. Vyššie citovaný zákon taktiež nerozlišuje, či sa jedná o verejnú prístupnosť alebo neprístupnosť pri užívaní týchto pozemných komunikácií. Na základe vyššie uvedených skutočností vyplýva, že ak sa jedná o cestnú premávku na verejných účelových komunikáciách, ale určených pre cestnú premávku t.j. pre všeobecné užívanie účastníkmi cestnej premávky, tak verejná účelová komunikácia spadá pod pôsobnosť ustanovení zákona vyššie citovaného zákona a je možný postup príslušného správneho orgánu, či orgánu objasňujúceho konkrétny daný priestupok v cestnej premávke vo veci posudzovania priestupku a ukladania sankcie podľa zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov v časti týkajúcej sa priestupkov proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky. Odvolací správny orgán uvádza, že použitie dopravných značiek a dopravných zariadení na pozemných komunikáciách, na ktorých platí pôsobnosť zákona NR SR číslo 8/2009 Z. z. o cestnej premávke a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, sa určuje podľa zákona č. 135/1961 Zb. o pozemných komunikáciách v znení neskorších predpisov (cestný zákon) a je podmienený súhlasom príslušného dopravného inšpektorátu. ...“

III. Argumentácia účastníkov konania v kasačnom konaní

15. Proti rozsudku krajského súdu podal žalobca (sťažovateľ) kasačnú sťažnosť a to z dôvodov podľa § 440 ods. 1 písm. f) a g) SSP, t. j. z dôvodu porušenia jeho práva na spravodlivý proces a z dôvodu neprávneho právneho posúdenia veci správnym súdom. Žiadal, aby kasačný súd zrušil rozsudok krajského súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Požiadal tiež o náhradu trov konania.

16. Sťažovateľ namietal nesprávnosť záverov krajského súdu obsiahnutých v bodoch 60, 61 a 73 odôvodnenia napadnutého rozsudku, ktorými sa krajský súd stotožnil s vyhodnotením dôkazov a právnym posúdením veci správnymi orgánmi v otázke, že žalobca spáchal predmetný priestupok. Krajský súd podľa jeho názoru zistené skutočnosti hodnotil svojvoľne a neprihliadal pritom na nález Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 8/98 zo dňa 26.03.1997 a rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Sžo/252/2010 zo dňa 28.09.2011. Napriek tomu, že žalobca sa o zmiernenú ustálenú judikatúru najvyšších súdnych autorít v konaní opieral, správny súd k uvedeným námietkam žalobcu nezauljal

relevantné stanovisko. Napadnutý rozsudok označil sťažovateľ za arbitrárny a nepreskúmateľný, čím podľa neho došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý súdny proces.

17. Ku kasačnému dôvodu podľa § 440 ods. 1 písm. f) SSP sťažovateľ uviedol, že žalovaný porušil jeho právo na vyjadrenie sa garantované § 33 ods. 2 Správneho poriadku, keď žalobcovi stanovil na vyjadrenie sa k tak zložitej a vážnej veci, akou je stanovisko GP SR, neprímerane krátku lehotu 3 dní od doručenia výzvy zo dňa 31.03.2020. V liste zo dňa 21.04.2020, ktorým žalovaný upovedomil sťažovateľa o predĺžení lehoty na rozhodnutie z dôvodu nevyhnutnosti poskytnúť žalobcovi možnosť oboznámiť sa s doplneným spisovým materiálom, mu dokonca nestanovil žiadnu lehotu na vyjadrenie sa. V tejto súvislosti sťažovateľ s odkazom na názor odbornej verejnosti argumentoval, že porušením jeho práva zaručeného § 33 ods. 2 Správneho poriadku nie je len to, že správny orgán vôbec nedal účastníkovi konania možnosť uplatniť si svoje právo, ale aj skutočnosť, že neurčil účastníkovi primeranú lehotu alebo rozhodol skôr, ako mohol účastník svoje právo realizovať. Sťažovateľ namietal, že krajský súd len stroho konštatoval, že lehotu 3 dní na oboznámenie sa s tri a pol stranovým stanoviskom považuje za primeranú, avšak svoju úvahu mal riadne odôvodniť a uviesť, o ktorý predpis či ustálenú judikatúru svoj názor opiera a konfrontovať ho s uvedeným názorom odbornej verejnosti. Neodôvodnením úvahy o primeranosti lehoty na vyjadrenie sa porušil krajský súd podľa názoru sťažovateľa jeho právo na spravodlivý proces.

18. Vo vzťahu ku kasačnému dôvodu podľa § 440 ods. 1 písm. f) SSP sťažovateľ namietal aj ďalšie procesné pochybenie, keď v upovedomení zo dňa 21.04.2020 žalovaný neuviedol presnú lehotu, o ktorú sa má konanie predĺžiť, čím sa sťažovateľ dostal do stavu právnej neistoty. Zdôraznil, že v žalobe odkázal na názor odbornej verejnosti, podľa ktorého je špecifikácia presnej lehoty nevyhnutnou náležitosťou každého upovedomenia o predĺžení lehoty na vydanie rozhodnutia. Krajský súd sa však podľa sťažovateľa s jeho námietkou a uvedeným názorom právnej verejnosti nevysporiadal, keď len povrchne a laxne skonštatoval, že špecifikácia dátumu predĺženia lehoty zo zákonného ustanovenia nevyplýva. V tejto súvislosti sťažovateľ namietal príliš formalistický výklad ustanovenia § 49 ods. 2 Správneho poriadku. Domáhal sa systematického a účelového výkladu zdôrazniac, že pôvodná lehota na rozhodnutie je explicitne vymedzená zákonom v dĺžke 30 alebo 60 dní (§ 49 ods. 2 posledná veta Správneho poriadku), a preto má účastník právo vedieť, do kedy správny orgán vydá rozhodnutie aj pri predĺžení tejto lehoty.

19. Vo vzťahu ku kasačnému dôvodu podľa § 440 ods. 1 písm. g) SSP sťažovateľ namietal, že dôkazy - fotodokumentácia a videozáznam - objasňujúce priestupok a obstarané Mestskou políciou Expozitúra Bratislava II sú nezákonné, a preto na ich podklade nemohlo byť ani zákonným spôsobom rozhodnuté o skutku, ktorý mal sťažovateľ spáchať. V tejto súvislosti zopakoval svoju žalobnú argumentáciu, v zmysle ktorej je nezákonný akýkoľvek dôkaz získaný príslušníkom obecnej polície prostredníctvom zvukových, obrazových alebo iných záznamov z verejne prístupných miest z dôvodu, že vyhotovovanie takýchto záznamov medzi oprávnenia príslušníkov obecnej polície nepatrí. Zákonnosť takýchto záznamov nemožno vyvodiť ani z § 4 zákona o obecnej polícii, v zmysle ktorého organizáciu, objem mzdových prostriedkov a rozsah technických prostriedkov obecnej polície určuje obecné zastupiteľstvo, pretože § 19 ods. 1 zákona o obecnom zriadení nevytvára priestor pre rozšírenie oprávnení obecnej polície. Právomoc vyhotovovať takéto záznamy nebola obecnej polícii zverená ani novelou zákona o obecnej polícii zákonom č. 393/2019 Z. z., ktorá umožnila len ich využívanie.

20. Následne označil sťažovateľ záver krajského súdu ohľadne zákonnosti postupu príslušníkov mestskej polície v súvislosti s vyhotovovaním obrazových a obrazovo zvukových záznamov ako nemajúci oporu v právnych normách, čo zakladá vadu napadnutého rozsudku v podobe nesprávneho právneho posúdenia veci. Rovnako namietal, že tento záver odporuje ustálenej rozhodovacej praxi najvyšších súdnych autorít (nález Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 8/98 zo dňa 26.03.1997, ktorého závery sa podľa sťažovateľa nevzťahujú len k použitiu meračov rýchlosti, ale sú aplikovateľné aj na prejednávany prípad a rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Sžo/252/2010 zo dňa 28.09.2011). Sťažovateľ zdôraznil, že citovaný nález Ústavného súdu SR je záväzným prameňom pre vyriešenie otázky, či je obecná polícia oprávnená v rámci objasňovania priestupkov vyhotovovať obrazové záznamy o spáchaní priestupku. Nakoľko tento nález bol zverejnený v Zbierke zákonov pod č.

96/1997, nemôže ho zmeniť názor Najvyššieho súdu SR sp. zn. 8Asan/26/2019 zo dňa 30.04.2020, na ktorý poukazuje správny súd. Správny súd odklon od uvedeného nálezu ani nezdôvodnil, čo spôsobuje nepreskúmateľnosť napadnutého rozsudku. Navyše keď žalovaný uviedol, že vyhotovovanie záznamov je „spoločensky akceptovanou činnosťou pri objasňovaní priestupkov“, sám uznal, že táto činnosť nemá zákonný podklad.

21. Sťažovateľ napadol aj záver správneho súdu vyslovený v bode 72 odôvodnenia napadnutého rozsudku, podľa ktorého sa zákon o cestnej premávke vzťahuje aj na parkovisko právnickej osoby. Sťažovateľ krajskému súdu vytkol, že v tejto otázke neuviedol vlastné právne úvahy, ale len poukázal na argumentáciu žalovaného. Oprel sa o mienku právnej vedy, podľa ktorej je názorová zhoda s argumentáciou niektorého účastníka súd povinný vyjadriť rétorikou hodnotenia. Ďalej zotrval na názore, že priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky by sa mohol dopustiť iba na parkovisku zodpovedajúcom definícii § 4b ods. 1 cestného zákona, teda na parkovisku vo vlastníctve obce.

22. Napokon sťažovateľ napadol aj záver, ktorým krajský súd vyslovil, že bolo preukázané, že sťažovateľ mal ako vodič spáchať priestupok. Podľa názoru sťažovateľa táto skutočnosť nevyplýva zo žiadneho priameho alebo nepriameho dôkazu.

23. Žalovaný vo vyjadrení ku kasačnej sťažnosti zotrval na svojej argumentácii prezentovanej v napadnutom rozhodnutí a kasačnému súdu navrhol napadnutý rozsudok potvrdiť ako vecne správny.

IV. Právne posúdenie veci kasačným súdom

24. Prejednávaná vec bola dňa 14.01.2022 predložená Najvyššiemu správneému súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „Najvyšší správny súd SR“), bola náhodným výberom technickými a programovými prostriedkami schválenými Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky pridelená na rozhodnutie senátu 1S a bola jej pridelená spisová značka 1Stk/2/2022.

25. Senát Najvyššieho správneho súdu SR (ďalej aj „kasačný súd“) preskúmal rozsudok krajského súdu v medziach sťažnostných bodov [§ 438 ods. 2, § 445 ods. 1 písm. c), ods. 2 SSP], pričom po zistení, že kasačná sťažnosť bola podaná oprávnenou osobou v zákonnej lehote (§ 442 ods. 1, § 443 ods. 2 SSP v rozhodujúcom znení) a že ide o rozhodnutie, proti ktorému je kasačná sťažnosť prípustná (§ 439 ods. 1 SSP), vo veci v zmysle § 455 SSP nenariadil pojednávanie a po neverejnej porade senátu dospel k záveru, že kasačná sťažnosť je nedôvodná. Deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho správneho súdu SR www.nssud.sk podľa § 137 ods. 4 SSP v spojení s § 452 ods. 1 SSP.

V. Posúdenie námietok kasačnej sťažnosti

26. Predmetom správneho súdneho prieskumu bolo rozhodnutie žalovaného, ktorým bolo potvrdené prvostupňové rozhodnutie, ktorým bol sťažovateľ uznaný za vinného za spáchanie priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky spočívajúcom v zastavení a státi na vyhradenom parkovisku pre osobu ZTP bez príslušného preukazu. Podstata sťažnostných bodov spočívala v poukaze na nedostatočné odôvodnenie napadnutého rozsudku a nesprávne právne posúdenie veci zo strany krajského súdu tak vo vzťahu k žalobným námietkam smerujúcim k procesným pochybeniam žalovaného (porušenie práva na vyjadrenie sa stanovením neprimerane krátkej lehoty a neuvedenie lehoty, o ktorú bolo predĺžené odvolacie konanie) ako aj vo vzťahu k hmotnoprávnemu posúdeniu veci ohľadne samotného spáchania priestupku sťažovateľom (nezákonnosť použitých videozáznamov a fotografií obstaraných obecnou políciou pre absenciu zákonného oprávnenia na ich vyhotovenie, nemožnosť spáchať priestupok podľa zákona o cestnej premávke na parkovisku patriacom právnickej osobe, nepreukázanie, že skutok spáchal sťažovateľ).

27. Úvodom kasačný súd poukazuje na skutočnosť, že kasačné body spočívajúce v nepreskúmateľnosti napadnutého rozsudku na jednej strane a nesprávnom právnom posúdení veci vo

vzťahu k rovnakým žalobným námietkam sa navzájom vylučujú. Oba uplatnené kasačné dôvody však kasačný súd vyhodnotil ako nedôvodné, keďže po preskúmaní napadnutého rozsudku dospel k záveru, že krajský súd sa posudzovanou vecou dôsledne zaoberal a vyvodil aj správne skutkové a právne závery, ktoré náležite odôvodnil.

28. K námietke porušenia práva na spravodlivý proces v kontexte s § 440 ods. 1 písm. f) SSP kasačný súd vo všeobecnosti uvádza, že napadnutý rozsudok je presvedčivo odôvodnený a reaguje na všetky žalobné námietky sťažovateľa tak procesného ako aj hmotnoprávneho charakteru. Podľa názoru kasačného súdu preto neobstojí tvrdenie sťažovateľa o nepreskúmateľnosti rozsudku krajského súdu, keďže je z jeho obsahu zjavné, že ním bolo reflektované na všetky podstatné skutočnosti. Do práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi a hodnotením dôkazov. Právo na spravodlivý súdny proces neznamena ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi. Do obsahu základného práva nepatrí ani právo účastníka konania dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov, resp. toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných predpisov, ktorý predkladá účastník konania.

29. Pokiaľ ide o jednotlivé kasačné námietky, prvou kasačnou námietkou bolo, že žalovaný porušil jeho právo na vyjadrenie sa garantované § 33 ods. 2 Správneho poriadku, keď žalobcovi stanovil na vyjadrenie sa k stanovisku Generálnej prokuratúry SR neprímerane krátku lehotu 3 dní od doručenia výzvy. V tomto kontexte namietal nedostatočné odôvodnenie napadnutého rozsudku v otázke primeranosti tejto lehoty.

30. Podľa § 27 ods. 1 Správneho poriadku „Ak je to potrebné, správny orgán určí na vykonanie úkonu v konaní primeranú lehotu, pokiaľ ju neustanovuje tento zákon alebo osobitný zákon.“

31. Podľa § 33 ods. 2 Správneho poriadku: „Správny orgán je povinný dať účastníkom konania a zúčastneným osobám možnosť, aby sa pred vydaním rozhodnutia mohli vyjadriť k jeho podkladu i k spôsobu jeho zistenia, prípadne navrhnúť jeho doplnenie.“

32. Určovanie lehoty na vykonanie úkonu zo strany správneho orgánu upravuje ust. § 27 Správneho poriadku. Ak lehotu na vykonanie procesného úkonu stanovuje správny orgán, určuje ju na základe vlastnej úvahy tak, aby bola primeraná povahe úkonu, okolnostiam prípadu a pomerom účastníkov konania, pričom vždy musí dbať na to, aby samotné rozhodnutie bolo vydané v lehote stanovenej zákonom. (porov. Potásch, Hašanová, Vallová, Milučký, Medžová: Správny poriadok, komentár k § 27).

33. Primeranosť lehoty je tak vecou vlastnej úvahy správneho orgánu, kedy správny súd skúma len to, či táto nevybočila z medzí a hľadísk ustanovených zákonom (§ 27 ods. 2 SSP). Správny poriadok pritom kritériá samotnej primeranosti lehoty na vyjadrenie sa neurčuje. Primeranosť tak bude závisieť od konkrétnych okolností individuálnej veci, ktoré posudzuje správny orgán. Z uvedených dôvodov preto neobstojí sťažovateľova výtka, že krajský súd neoprel svoju úvahu o primeranosti lehoty právnymi predpismi a ustálenou judikatúrou.

34. Do právomoci správneho súdu samozrejme patrí skúmanie, či postupom správneho orgánu neboli porušené procesné ustanovenia v miere spôsobujúcej nezákonnosť napadnutého rozhodnutia. V tomto kontexte sťažovateľ namietal (práve stanovením neprímerane krátkej lehoty na vyjadrenie sa k stanovisku GP SR) aj porušenie jeho práva na vyjadrenie sa k podkladom pre rozhodnutie pred jeho vydaním, ktoré vyplýva z ustanovenia § 33 ods. 2 Správneho poriadku.

35. V tomto smere kasačný súd konštatuje, že krajský súd správne uviedol a aj postačujúcim spôsobom odôvodnil, že sťažovateľovi ako účastníkovi správneho konania neboli stanovením trojdňovej lehoty na vyjadrenie sa k stanovisku GP SR upreté procesné práva v miere odôvodňujúcej nezákonnosť rozhodnutia. Krajský súd v tomto kontexte vyhodnotil aj primeranosť lehoty v relácii k

rozsahu stanoviska GP SR, ktoré bolo v dĺžke len tri a pol strany. Kasačný súd dopĺňa, že stanovisko GP SR, ku ktorému sa mohol sťažovateľ vyjadriť, reagovalo výlučne len na jednu parciálnu odvoláciu námietku sťažovateľa, ktorou bola existencia oprávnenia príslušníkov obecnej polície na vyhotovovanie obrazových a zvukových záznamov pri objasňovaní priestupkov. V tomto kontexte preto nemožno hovoriť o upretí procesných práv sťažovateľa stanovením neprimeranej lehoty vo vzťahu k povahe úkonu, okolnostiam prípadu a pomerom účastníkov konania.

36. Navyše kasačný súd uvádza, že pokiaľ mal sťažovateľ v úmysle svoje právo na vyjadrenie sa k stanovisku GP SR uplatniť a mal za to, že stanovenú lehotu nie je schopný dodržať, nič mu nebránilo požiadať správny orgán o predĺženie tejto lehoty pred jej uplynutím. Lehotu, ktorú určil správny orgán, je správny orgán oprávnený na základe žiadosti účastníka predĺžiť, pričom požiadať o predĺženie lehoty musí účastník konania včas, teda ešte pred uplynutím lehoty určenej správnym orgánom. (porov: Potásch, Hašanová, Vallová, Milučký, Medžová: Správny poriadok, komentár k § 27 SP). Sťažovateľ však nepreukázal, že v tomto smere vyvinul akúkoľvek aktivitu.

37. Kasačný súd sa nestotožnil ani so sťažovateľovou námietkou, že upovedomenie o predĺžení lehoty na rozhodnutie zo dňa 21.04.2020 nestanovovalo sťažovateľovi žiadnu lehotu na vyjadrenie sa k doplnenému spisu - stanovisku GP SR. Výzva na vyjadrenie sa k stanovisku GP SR už totiž bola obsiahnutá v časovo predchádzajúcej výzve žalovaného zo dňa 31.03.2020, ku ktorej bolo priložené dotknuté stanovisko GP SR a ktorá stanovovala aj presnú lehotu pre vyjadrenie sa k tomuto stanovisku. Táto výzva bola sťažovateľovi doručená dňa 27.04.2020. Upovedomenie zo dňa 21.04.2020, ktoré bolo sťažovateľovi doručené dňa 30.04.2023, už len oznamovalo sťažovateľovi, že dochádza k predĺženiu lehoty na vydanie rozhodnutia, a to práve z dôvodu poskytnutia možnosti na vyjadrenie sa sťažovateľovi v zmysle časovo bezprostredne predchádzajúcej výzvy na vyjadrenie sa zo dňa 31.03.2020.

38. Ďalšou kasačnou námietkou bolo, že v upovedomení zo dňa 21.04.2020 žalovaný neuviedol presnú lehotu, o ktorú sa má konanie predĺžiť, čím sa sťažovateľ dostal do stavu právnej neistoty. Krajský súd sa mal touto námietkou zaoberať povrchno a nesprávne ju vyhodnotiť len s poukazom na jazykový výklad ust. § 49 ods. 2 Správneho poriadku.

39. Podľa ustanovenia § 49 ods. 2 Správneho poriadku (ktoré sa primerane aplikuje aj pre vydanie rozhodnutia o odvolaní): „V ostatných prípadoch, ak osobitný zákon neustanovuje inak, je správny orgán povinný rozhodnúť vo veci do 30 dní od začatia konania; vo zvlášť zložitých prípadoch rozhodne najneskôr do 60 dní; ak nemožno vzhľadom na povahu veci rozhodnúť ani v tejto lehote, môže ju primerane predĺžiť odvolací orgán (orgán príslušný rozhodnúť o rozklade). Ak správny orgán nemôže rozhodnúť do 30, prípadne do 60 dní, je povinný o tom účastníka konania s uvedením dôvodov upovedomiť.“

40. Krajský súd nepochybil, keď uviedol, že z doslovného znenia § 49 ods. 2 Správneho poriadku nevyplýva, že správny orgán musí v upovedomení účastníka o predĺžení lehoty na rozhodnutie uviesť aj lehotu, v ktorej rozhodne. Zneniu zákona sa urobí za dost, ak správny orgán uvedie skutočnosť, že sa lehota predlžuje, a dôvody k tomu vedúce. Posúdenie otázky, či takáto povinnosť správneho orgánu môže vyplývať z teleologického výkladu uvedenej normy, ktorého sa sťažovateľ domáhal, je však pre posúdenie kasačnej námietky nadbytočné a irelevantné. V danom prípade vydal žalovaný rozhodnutie dňa 12.05.2020, teda 12 dní po doručení upovedomenia o predĺžení lehoty na rozhodnutie zo dňa 21.04.2020. Ak by sa sťažovateľ aj nachádzal v stave právnej neistoty ohľadne skutočnosti, kedy dôjde k vydaniu rozhodnutia o odvolaní, takýto stav bol v zanedbateľnom rozsahu (12 dní) a rozhodnutie správneho orgánu sa správnym súdom nezrušuje pre to, aby sa formálne zopakoval administratívny proces bez toho, aby to mohlo sťažovateľovi priniesť materiálne iný výsledok. Ani túto kasačnú námietku neposúdil kasačný súd ako dôvodnú.

41. Podľa ustálenej rozhodovacej praxe kasačného a ústavného súdu: „Pri súdnom prieskume platí zásada, že rozhodnutia správnych orgánov sa nezrušujú preto, aby sa formálne zopakoval procesný postup, hoci to účastníkovi nemôže priniesť priaznivejší výsledok“ (rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Sžf/18/2014 zo dňa 23.03.2016) a „správne súdnictvo v systéme právneho štátu nemá slúžiť

naprávaníu nezákonnosti vo verejnej správe bez akéhokoľvek zreteľa na dopad eventuálne zistenej nezákonnosti na subjektívno-právnu pozíciu dotknutého. Preto nemožno vyhovieť takému návrhu na začatie konania v správnom súdnictve, ktorého prejednanie síce vedie k zisteniu formálneho rozporu činnosti verejnej správy so zákonom, no zároveň v ňom nebude preukázaný žiaden zásah do individuálnej sféry navrhovateľa. Účelom správneho súdnictva nie je náprava nezákonnosti vo verejnej správe, ale účinná ochrana subjektívnych práv fyzickej osoby alebo právnickej osoby, voči ktorej je verejná správa v jednotlivom prípade vykonávaná.“ (uznesenie III. ÚS 649/2015 zo dňa 16.12.2015).

42. Sťažovateľ ďalej namietal nesprávne právne posúdenie veci krajským súdom vo vzťahu k záveru, že dôkazy - fotodokumentácia a videozáznam - objasňujúce priestupok a obstarané Mestskou políciou Expozitúra Bratislava II sú zákonné, a preto na ich podklade mohlo byť zákonným spôsobom rozhodnuté o skutku, ktorý mal sťažovateľ spáchať. Sťažovateľ opakovane tvrdil, že príslušníci mestskej polície nie sú oprávnení vyhotovovať obrazové ani iné záznamy, pretože takéto oprávnenie im zo zákona nevyplýva, a to s podporným poukazom na nález Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 8/98 zo dňa 26.03.1997 a rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Sžo/252/2010 zo dňa 28.09.2011.

43. Podľa § 58 ods. 1 zákona o priestupkoch: „Objasňovaním priestupkov podľa tohto zákona sa rozumie obstaranie podkladov potrebných na rozhodnutie správneho orgánu najmä o tom, či
a/ sa stal skutok, ktorý je priestupkom podľa tohto alebo iného zákona,
b/ tento skutok spáchala osoba podozrivá zo spáchania priestupku,
c/ sa uloží sankcia za priestupok alebo sa od jej uloženia upustí, ak k náprave páchatel'a priestupku postačí samotné prejednanie priestupku,
d/ uloží ochranné opatrenie,
e/ uloží páchatel'ovi priestupku povinnosť uhradiť spôsobenú škodu.“

44. Podľa § 34 ods. 1, 2, 3, 4, 5 Správneho poriadku: „Na dokazovanie možno použiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočný stav veci, a ktoré sú v súlade s právnymi predpismi. Dôkazmi sú najmä výsluch svedkov, znalecké posudky, listiny a ohliadka. Účastník konania je povinný navrhnuť na podporu svojich tvrdení dôkazy, ktoré sú mu známe. Vykonávanie dôkazov patrí správne mu orgánu. Správny orgán hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti.“

45. Podľa § 3 ods. 1 písm. f/ zákona č. 564/1991 Zb. o obecnej polícii: „Obecná polícia objasňuje priestupky, ak tak ustanovuje osobitný predpis, prejednáva v blokovom konaní priestupky ustanovené osobitným predpisom a priestupky proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky spáchané neuposlušnosťou pokynu vyplývajúceho

1. z dopravnej značky zákaz zastavenia, zákaz státia, zákaz vjazdu, zákaz odbočovania, zákaz otáčania, nízkoemisná zóna, prikázaný smer jazdy, prikázaný smer obchádzania, vyhradené parkovisko, obytná zóna, pešia zóna, školská zóna, zóna s dopravným obmedzením a parkovisko,
2. zo všeobecnej úpravy cestnej premávky, ktorou sa zakazuje zastavenie, státie a vjazd vozidiel.“

46. Kasačný súd sa v plnej miere stotožňuje s právnymi závermi správneho súdu ohľadom posúdenia otázky zákonnosti obrazových záznamov vyhotovených príslušníkmi mestskej polície. Poukazuje pritom na argumentáciu Najvyššieho súdu SR (rozsudok sp. zn. 8Asan/26/2019 zo dňa 30.04.2020), ktorú si osvojil v recentnom rozhodnutí aj Najvyšší správny súd SR (rozsudok sp. zn. 1Stk/17/2022 zo dňa 29.11.2023) a podľa ktorej: „právomoc mestskej (obecnej) polície prejednávať a objasňovať priestupok, ktorý sa sťažovateľovi kládol za vinu, bola nepochybne daná. Pokiaľ zákon oprávňuje obecnú políciu priestupok objasňovať, tento proces nepochybne vyžaduje aj jeho dokumentáciu. Je potrebné zohľadniť charakter administratívneho trestania (hovorovo nazývaného aj ako „malé“ trestanie), ktoré vzhľadom na charakter ukladaných trestov, je menej formálne oproti trestaniu podľa Trestného poriadku... Vyhotovovanie fotodokumentácie obecnou políciou je bežnou a všeobecne spoločensky akceptovanou činnosťou v rámci objasňovania priestupkov proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky v rozsahu podľa § 3 ods. 1 písm. f) zákona o obecnej polícii. Všeobecná akceptácia

fotodokumentácie vyhotovenej obecnou políciou v zásade vyplýva aj z rozhodnutí Najvyššieho súdu SR napr. vo veciach sp. zn. 1Sžd/33/2012, sp. zn. 7Sžo/60/2016, sp. zn. 8Sžo/23/2016 a pod.“

47. Kasačný súd poukazuje na skutkové a právne rozdiely medzi prejednávanou vecou a rozhodnutím Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Sžo/252/2010 i nálezom Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 8/97 (sťažovateľ zrejme mylne uviedol sp. zn. 8/98) zo dňa 26.03.1997. Nález Ústavného súdu SR sa týkal použitia technických prostriedkov na zabránenie odjazdu vozidla ako donucovacích prostriedkov obecnou políciou. Vyhotovovanie obrazových a zvukových záznamov však nemožno považovať za donucovacie prostriedky, ktoré sú vypočítané v § 13 zákona o obecnej polícii. Pokiaľ ide o právne účinky, uvedeným nálezom Ústavného súdu SR bola vyslovená neústavnosť a nezákonnosť ustanovení všeobecne záväzného nariadenia hlavného mesta Slovenskej republiky Bratislava č. 3/1991 z 18.12.1991, a v dôsledku publikácie nálezu (v znení výroku) v Zbierke zákonov došlo k strate ich účinnosti a v prípade ich neuvedenia do súladu v šesťmesačnej lehote aj platnosti. Nálezom a jeho uverejnením v Zbierke zákonov tak nedošlo v spornej právnej otázke vyhotovovania obrazových a zvukových záznamov k podaniu záväzného výkladu práva, ako sa snaží navodiť sťažovateľ.

48. Rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Sžo/252/2010 sa zasa týkalo otázky zákonnosti použitia meračov rýchlosti a dôkazov z nich získaných obecnou políciou pri objasňovaní priestupkov proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky. V tomto rozhodnutí „Najvyšší súd Slovenskej republiky, v súvislosti s posúdením zákonnosti použitia meračov rýchlosti a dôkazov z nich získaných obecnou políciou, poukazuje aj na novelizáciu ustanovenia § 3 ods. 1 písm. f) zákona o obecnej polícii, zákonom č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke a o zmene a doplnení niektorých zákonov, ktorý s účinnosťou od 1. februára 2009 explicitne vymedzil právomoc obecnej polície pri prejednávaní a objasňovaní priestupkov proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky, čím sa odstránili výkladové problémy citovaného ustanovenia.“. Záver Najvyššieho súdu SR vyslovený v tomto rozhodnutí, že „zákon o obecnej polícii vyhotovovanie zvukových, obrazových alebo iných záznamov z miest verejne prístupných (medzi ktoré možno jednoznačne zaradiť aj vyhotovovanie snímky z merača rýchlosti) medzi oprávnenia príslušníkov obecnej polície, nezačleňuje.“ je potrebné vykladať v kontexte rozhodnutia, predmetom ktorého bolo „...riešenie otázky zákonnosti použitia meračov rýchlosti a dôkazov z nich získaných obecnou políciou pri objasňovaní priestupkov proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky...“

49. Citovaný rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Sžo/252/2010 preto nie je možné aplikovať na tento predmet konania, pretože spoločným znakom s preskúvaným konaním je len to, že tieto priestupky objasňovala obecná polícia. Predmetný rozsudok nerieši všeobecne otázku, či obrazový záznam vyhotovený mestskou políciou je zákonný ale obmedzuje sa na hodnotenie a riešenie otázky zákonnosti použitia meračov rýchlosti a dôkazov z nich získaných mestskou políciou.

50. Kasačný súd tiež podotýka, že znenie normy § 3 ods. 1 písm. f) zákona o obecnej polícii zakotvuje od 01.02.2009 výslovnú právomoc obecnej polície objasňovať priestupky proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky, z ktorej Najvyšší súd SR (rozsudok sp. zn. 8Asan/26/2019 zo dňa 30.04.2020) a neskôr aj Najvyšší správny súd SR (rozsudok sp. zn. 1Stk/17/2022 zo dňa 29.11.2023), ako aj Generálna prokuratúra SR v podanom stanovisku vyvodzuje oprávnenie obecnej polície vyhotovovať obrazové a zvukové záznamy na tento účel.

51. Kasačný súd pre úplnosť zareaguje aj na sťažovateľovu argumentáciu, podľa ktorej ani novela zákona o obecnej polícii prijatá zákonom č. 393/2019 Z. z. neumožnila príslušníkom obecnej polície vyhotovovať obrazové a zvukové záznamy. V zmysle § 3 ods. 3 zákona o obecnej polícii (v znení od 01.12.2019): „Obecná polícia je oprávnená využívať zvukové, obrazové alebo iné záznamy spracúvané v súlade s osobitným predpisom na plnenie jej úloh a na zaznamenávanie priebehu jej činnosti alebo zákroku.“ Z uvedeného vyplýva, že obecná polícia je oprávnená využívať zvukové, obrazové alebo iné záznamy na dva účely, a to na (i) plnenie jej úloh a súčasne aj na (ii) zaznamenávanie priebehu jej činnosti alebo zákroku. Slovo zaznamenávať pritom podľa Krátkeho slovníka slovenského jazyka 4 z roku 2003 znamená, okrem iného, aj „technickými prostriedkami zachytiť.“

52. Podporne poukazuje kasačný súd aj na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 8Sžo/173/2010 zo dňa 28.04.2011, z ktorého vyplýva, že: „Je úlohou policajnej hliadky zabezpečiť dostatok dôkazov, ktoré by neskoršie tvrdenia osoby obvinenej z priestupku, že priestupok nespáchala, mohli byť vyvrátené. Napríklad fotodokumentáciou...“

53. Sťažovateľ v ďalšej kasačnej námietke tvrdil, že spáchanie priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky je vylúčené aj z toho dôvodu, že zákon o cestnej premávke sa nevzťahuje na parkovisko právnickej osoby (tu parkovisko OD IKEA). Sťažovateľ krajskému súdu vytkol, že v tejto právnej otázke neuviedol vlastné právne úvahy, ale len poukázal na argumentáciu žalovaného. Kasačný súd dáva sťažovateľovi za pravdu v tom, že názorovú zhodu s argumentáciou niektorého z účastníkov konania je správny súd povinný vyjadriť rétorikou hodnotenia. Na druhej strane v napadnutom rozsudku krajský súd prevzal podrobnú argumentáciu žalovaného v tejto otázke, uviedol, že sa s ňou stotožňuje a z dôvodu, že ju považuje za vyčerpávajúcu, ju cituje. Kasačný súd preto nepovažuje za hospodárne a účelné pristúpiť k zrušeniu napadnutého rozsudku len pre to, aby krajský súd doplnil vysporiadanie sa s touto parciálnou žalobnou námietkou, keď je postoj krajského súdu k tejto právnej otázke zrejмый a správny a argumentácia žalovaného, ktorú krajský súd cituje, sa zakladá na detailnej právnej analýze dotknutých predpisov.

54. Podľa § 22 ods. 1 písm. k/ zákona o priestupkoch: „Priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky sa dopustí ten, kto iným spôsobom ako uvedeným v písmenách a/ až i/ sa dopustí porušenia pravidiel cestnej premávky závažným spôsobom podľa osobitného predpisu.“

55. Podľa § 2 ods. 1 zákona o cestnej premávke: „Cestnou premávkou na účely tohto zákona sa rozumie užívanie diaľnic, ciest, miestnych komunikácií a účelových komunikácií (ďalej len „cesta“) vodičmi vozidiel a chodcami.“

56. Podľa § 3 ods. 2 písm. b/ zákona o cestnej premávke: „Účastník cestnej premávky je ďalej povinný poslúchnuť pokyn vyplývajúci z dopravnej značky alebo dopravného zariadenia.“

57. Podľa § 25 ods. 1 písm. n/ zákona o cestnej premávke: „Vodič nesmie zastaviť a stáť pred vjazdom na cestu z miesta mimo cesty alebo na vyhradenom parkovisku, ak nejde o vozidlo, pre ktoré je parkovisko vyhradené.“

58. Podľa § 137 ods. 2 písm. q/ zákona o cestnej premávke: „Porušením pravidiel cestnej premávky závažným spôsobom je zastavenie a státie na vyhradenom parkovacom mieste pre osobu so zdravotným postihnutím, ak nejde o vozidlo, pre ktoré je parkovacie miesto vyhradené.“

59. Podľa § 4b ods. 1 zákona č. 135/1961 Zb. o pozemných komunikáciách (cestný zákon): „Miestnymi komunikáciami sú všeobecne prístupné a užívané ulice, parkoviská vo vlastníctve obcí a verejné priestranstvá, ktoré slúžia miestnej doprave a sú zaradené do siete miestnych komunikácií.“

60. Na zdôraznenie správnosti názoru žalovaného a krajského súdu kasačný súd doplnia, že sťažovateľov poukaz na § 4b ods. 1 zákona o pozemných komunikáciách je zjavne irelevantný. Sťažovateľ v podstate tvrdí, že priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky by sa mohol dopustiť iba na parkovisku zodpovedajúcom definícii § 4b ods. 1 cestného zákona, teda na parkovisku vo vlastníctve obce.

61. Ustanovenie § 4b ods. 1 zákona o pozemných komunikáciách obsahuje legálnu definíciu miestnych komunikácií a ako miestnu komunikáciu definuje aj parkovisko vo vlastníctve obce. Sťažovateľ pritom celkom opomína, že pravidlá cestnej premávky a práva a povinnosti osôb podľa zákona o cestnej premávke platia na pozemných komunikáciách (ak sú určené pre cestnú premávku), čo je širší pojem zahŕňajúci nielen miestne komunikácie, ale aj diaľnice, cesty a účelové komunikácie, pričom účelové komunikácie môžu byť vo vlastníctve štátu alebo iných právnických osôb alebo fyzických osôb (§ 3d ods. 4 zákona o pozemných komunikáciách). Vyhradené parkovisko preto môže byť zriadené aj na účelovej komunikácii a nemusí ísť len o komunikáciu miestnu (viď tiež § 3 ods. 2 zákona o pozemných komunikáciách).

62. Kasačný súd sa preto plne stotožňuje s názorom krajského súdu a žalovaného, že účelová komunikácia spadá pod pôsobnosť ustanovení zákona o cestnej premávke, a preto je možný postup príslušného správneho orgánu, či orgánu objasňujúceho konkrétny priestupok v cestnej premávke vo veci posudzovania priestupku a ukladania sankcie podľa zákona o priestupkoch.

63. Poslednou námietkou sťažovateľa bolo, že zo žiadneho priameho alebo nepriameho dôkazu nebolo preukázané, že sťažovateľ mal ako vodič spáchať predmetný priestupok. Ako vyplýva z administratívneho spisu i napadnutých rozhodnutí, spáchanie skutku bolo sťažovateľovi preukázané svedeckými výpoveďami príslušníkov Mestskej polície Expozitúra Bratislava II i obstaranou fotodokumentáciou, náčrtkom a videozáznamom obsiahnutých v spisovom materiály. Z úradného záznamu zo dňa 10.06.2019 vyplýva, že počas dokumentovania predmetného priestupku hliadka mestskej polície konala so sťažovateľom ako s vodičom vozidla. V odpore proti rozkazu zo dňa 22.08.2019, ktorý sťažovateľ podal proti (pôvodnému) rozkazu o uložení sankcie za priestupok, sťažovateľ neuvádzal, žeby nebol vodičom predmetného vozidla. Jeho neskoršie tvrdenie, že vodičom nebol, predstreté až na ústnom pojednávaní dňa 15.11.2019, je nekonkrétne, nie je ničím podložené a vo svetle ostatných dôkazov sa javí ako účelové.

VI. Záver

64. Z dôvodov uvedených vyššie kasačný súd konštatuje, že námietky uvedené v kasačnej sťažnosti vyhodnotil ako nedôvodné, ktoré neboli spôsobilé spochybníť vecnú správnosť napadnutého rozsudku. Z uvedeného dôvodu kasačnú sťažnosť podľa § 461 SSP ako nedôvodnú zamietol.

65. O nároku na náhradu trov kasačného konania rozhodol kasačný súd tak, že sťažovateľovi, ktorý v tomto konaní nemal úspech, ich náhradu nepriznal (§ 467 ods. 1 SSP a analogicky podľa § 167 ods. 1 SSP) a rovnako aj žalovanému nárok na ich náhradu nepriznal v súlade s § 467 ods. 1 SSP a analogicky podľa § 168 SSP.

66. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0 (§ 463 SSP v spojení s § 139 ods. 4 SSP).

Poučenie :

Proti tomuto rozhodnutiu opravný prostriedok nie je prípustný.

